

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupená Mgr. Adélou Ruiderovou, advokátkou, sídlem Hroznová 470/13, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. 3891/23/ 5200- 10423-711507, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2023, č. j. 57 Af 3/2023-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V průběhu daňové kontroly zahájené u žalobkyně dne 6. 5. 2019 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2016 a 2017 vznikly Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) pochybnosti ohledně hotovostních vkladů na bankovní účty žalobkyně vedené u Moneta Money Bank, a.s. v letech 2016 a 2017. Žalobkyně ve zdaňovacím období roku 2016 dosahovala příjmů z pronájmu podle § 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, konkrétně z nájmu nebytového prostoru na adrese R. 63, Č. B. a bytové jednotky na adrese K. 23, Č. B. Správce daně měl pochybnosti o správnosti výše dílčího základu daně podle § 9 zákona o daních z příjmů uvedeného

v daňovém priznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, neboť mj. zjistil, že žalobkyně vlastní kromě výše jmenovaných nemovitostí také bytovou jednotku č. X v Č. K. – D. Z bankovního výpisu k identifikovanému bankovnímu účtu předloženého žalobkyní pak současně vyplynulo, že žalobkyně na něj provedla vklady hotovosti v celkové výši 1 520 000 Kč, které označila za celoživotní úspory.

[2] Ve zdaňovacím období roku 2017 dosahovala žalobkyně příjmů z nájmu dle § 9 zákona o daních z příjmů, a to z nájmu nebytového prostoru na adrese R. 63, Č. B. a dále bytových jednotek na adresách K. 23, Č. B.; F., M.; N. D., K. a parkovacího místa v ulici J., Č. B. Správce daně měl pochybnosti o správnosti výše dílčího základu daně podle § 9 zákona o daních z příjmů uvedeného v daňovém priznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, neboť mj. zjistil, že žalobkyně vlastní kromě výše jmenovaných nemovitostí také bytovou jednotku č. X v Č. K. – D. a dále bytovou jednotku X v M. Z bankovního výpisu k dalšímu identifikovanému bankovnímu účtu dále zjistil, že na něj žalobkyně provedla vklady hotovosti v celkové výši 900 000 Kč. K částce 850 000 Kč žalobkyně uvedla, že ji má od rodičů, částku 50 000 Kč označila za úspory.

[3] Vzhledem k tomu, že správce daně měl k dispozici výpisy z bankovních účtů žalobkyně, na které každý měsíc přijímala pouze mzdu od společnosti Würth Elektronik iBE VZ, s.r.o., invalidní důchod, případně nemocenské od České správy sociálního zabezpečení, a dále příjmy v podobě nájmu, vznikly správci daně oprávněné pochybnosti o tom, zda se v případě prostředků vkládaných žalobkyní na bankovní účty skutečně jednalo o úspory, anebo se naopak jednalo o příjmy, které měly podléhat zdanění (viz výzva správce daně k prokázání skutečností ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1956660/19/2201-62562-307528).

[4] Vzhledem k tomu, že žalobkyni se v průběhu daňové kontroly nepodařilo odstranit pochybnosti správce daně o tom, že byly tyto příjmy zdaněny (anebo že se jedná o příjmy od daně osvobozené nebo o příjmy, kterou nejsou předmětem daně), byla žalobkyni dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 10. 2020, č. j. 2164047/20/2201-52523-305047, doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016 ve výši 214 890 Kč, snížena daňová ztráta o 8 311 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 43 061 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 10. 2020, č. j. 2164294/20/2201-52523-305047, byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2017 ve výši 140 625 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 28 125 Kč. Žalobkyně napadla dodatečné platební výměry odvoláními, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a dodatečné platební výměry správce daně potvrdil.

[5] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran správnosti a úplnosti jejího daňového tvrzení obsaženého v daňových priznáních za posuzovaná zdaňovací období a nevyvrátila pochybnosti správce daně, které mu vznikly v důsledku shledaného rozporu mezi výší příjmů deklarovaných žalobkyní v daňových priznáních a výší vkládaných částek na bankovní účty. Krajský soud dále uvedl, že nejenže byla tvrzení žalobkyně o hotovostních vkladech na bankovní účty nekonzistentní, neboť nejprve tvrdila, že se jednalo o celoživotní úspory, a následně uváděla, že se jednalo o dědictví po rodičích, ale ani důkazy, které k prokázání tvrzení předložila, jejich pravdivost

pokračování

neosvědčily. Krajský soud odmítl námitku směřující proti příliš široké důkazní povinnosti kladené na žalobkyni. Na podporu závěrů o legitimitě požadavku správce daně stran prokázání povahy hotovostních vkladů na bankovní účty a jejich zdanění krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020-48, a ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 15/2015-38. Krajský soud považoval závěr správce daně a žalovaného, že se v případě hotovostních vkladů jednalo o ostatní příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů, za správný a souladný se zákonem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítala, že na ni správce daně neoprávněně přenesl důkazní břemeno. Stěžovatelka se domnívala, že dospěl-li správce daně v případě hotovostních vkladů k závěru, že se nejedná o příjmy ze závislé činnosti nebo z pronájmu, měl sám povinnost prokázat, o jaký druh příjmů se jedná a z jakého zdroje žalobkyní vložené finanční prostředky pocházejí. Stěžovatelka namítala, že nebyla schopna s odstupem času opatřit důkazní prostředky, neboť jako fyzická nepodnikající osoba neměla povinnost vést účetnictví. Trvala na tom, že veškerým povinnostem dostála a zdanitelné příjmy z nájmu řádně přiznala. Jiné zdanitelné příjmy v rozhodném období neměla. Doplnila, že během života nabyla majetek od rodičů a ze společného jmění manželů, přičemž se jedná o majetek převyšující hotovostní vklady, které prováděla na bankovní účty. Stěžovatelka namítala, že úspory nepodléhají daňové evidenci, přičemž je jejím ústavním právem vlastnit majetek. Za nelogickou stěžovatelka pokládala spojitost vkladů s příjmy za posuzovaná zdaňovací období s odůvodněním, že úspory mohou mít letitý původ a na bankovní účty mohou být vkládány dle stěžovatelčiny svobodné úvahy. Upozornila, že pokud by se v případě hotovostních vkladů jednalo o příjmy nelegálního původu či příjmy nezdaněné, nevkládala by je na bankovní účty, které podléhají snadné kontrole. Stěžovatelka trvala na tom, že důkazní břemeno bylo na správci daně, který navíc uvedenou povinnost obešel podáním trestního oznámení. V této souvislosti stěžovatelka namítala, že v řízení nebylo vyhověno jejímu návrhu na doplnění důkazů plynoucích ze šetření vedeného na základě podaného trestního oznámení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, jím vydané rozhodnutí o odvolání a předchozí vyjádření k žalobě. Stran námitky přenesení důkazního břemene uvedl, že skutečnost, že stěžovatelka do daňových přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 2016 a 2017 neuvedla hotovostní vklady na bankovní účty, založila důvodné pochybnosti správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a proto byla v souladu s § 92 odst. 4 téhož zákona správcem daně vyzvána k jejich odstranění výzvou k prokázání skutečností. Stěžovatelčin názor, že to byl správce daně, kdo byl povinen prokazovat povahu finančních prostředků vložených na bankovní účty, je s ohledem na krajským soudem citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nesprávný. Se stěžovatelkou lze souhlasit do té míry, že nebyla povinna vést účetnictví ani evidenci příjmů, to ji však nezbavovalo povinnosti dle § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Za situace, kdy stěžovatelka vkládala hotovostní částky ve značné výši na bankovní účty, bylo namíste zachovat obezřetnost stran případné nutnosti v budoucnu prokázat vlastní tvrzení konkrétními důkazními prostředky. Stěžovatelka však nepředložila žádné důkazy, které by prokazovaly její tvrzení, a důkazní břemeno tedy neunesla.

[8] K námitce, že v daňovém řízení nebyly zohledněny výsledky trestního šetření, žalovaný podotkl, že stěžovatelka v průběhu daňového řízení návrhy na doplnění dokazování o skutečnosti zjištěné v trestním řízení nepožadovala. Návrh na doplnění dokazování výzvou k podání vysvětlení poprvé vznesla až v žalobě. Krajský soud tento návrh odmítl, neboť nebyl způsobilý prokázat, že finanční prostředky vložené na bankovní účty v letech 2016 a 2017 představovaly příjmy, které byly zdaněny, anebo které byly od daně osvobozeny, resp. nebyly předmětem daně.

[9] Stěžovatelčina tvrzení o původu hotovostních vkladů žalovaný považoval za nekonzistentní a nepodložená. Nejdříve stěžovatelka uváděla, že v případě částky 1 520 000 Kč (vložené na bankovní účet v roce 2016) se jednalo o její celoživotní úspory a v případě částky 900 000 Kč (vložené na bankovní účet v roce 2017) se mělo jednat o prostředky získané od rodičů (850 000 Kč) a úspory (50 000 Kč). Následně stěžovatelka svá tvrzení pozměnila tak, že se v obou letech jednalo o vklad finančních prostředků osvobozených od daně z příjmů, neboť prostředky získala z dědictví po rodičích. Žádné z těchto tvrzení však stěžovatelka dle žalovaného relevantně neprokázala. V podaném odvolání pak tvrdila, že hotovostní vklady tvořily úspory za dobu od smrti jejího prvního manžela do současnosti. Ani tato tvrzení však stěžovatelka dle žalovaného neprokázala a pochybnosti správce daně nevyvrátila. Úmrtní list prvního manžela nemohl prokázat nic o jejích úsporách, žádné další důkazy pak v řízení nepředložila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost naplňuje podmínku projednatelnosti. Stěžovatelka totiž výslovně nepolemizuje se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku, z kasační stížnosti však je možno dovodit, že nesouhlasí s posouzením otázky, zda v řízení unesla důkazní břemeno. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Podle odst. 4 téhož ustanovení platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*

[12] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje *skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

[13] Daňové řízení je založeno na povinnosti daňového subjektu daň přiznat a svá tvrzení doložit. Daňový subjekt tak nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, které se týká všech skutečností, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 2 Afs 339/2019-37, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS, a náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). V případě, že správci daně vzniknou důvodné pochybnosti o správnosti a úplnosti tvrzení daňového subjektu obsažených v daňovém přiznání, vyzve správce daně daňový subjekt k jejich prokázání a doplnění. V takovém případě je správce

pokračování

daně povinen prokázat, že o souladu učiněných tvrzení se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti, a označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě pochybnosti vznikly. Dostojí-li správce daně povinnosti řádně vyzvat daňový subjekt k odstranění pochybností a tyto pochybnosti řádně odůvodnit, aktivuje se důkazní břemeno daňového subjektu. Ten je povinen správci daně předložit důkazy, případně korigovat nebo doplnit svá tvrzení, tak aby byly pochybnosti správce daně vyvráceny. Pochybnosti správce daně přitom mohou vzniknout nejen ve vztahu ke skutečnostem, které daňový subjekt tvrdí, ale také k úplnosti tvrzení uváděných daňovým subjektem v daňovém přiznání, tj. ke skutečnostem, které daňový subjekt sice netvrdil, ale vyvstala pochybnost o tom, že je daňový subjekt tvrdit měl (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020-48, bod 30, nebo ze dne 20. 9. 2019, č. j. 4 Afs 16/2019-32, body 24 a 25, ze dne 25. 7. 2008, č. j. 8 Afs 69/2007-62, a náleží Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05).

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že správce daně na ni neoprávněně „přenesl“ důkazní břemeno a že po ní požadoval prokázání skutečností, ke kterým neměla povinnost vést účetnictví či jinou evidenci, a s odstupem času pro ni bylo složité tvrzení doložit. Namítala, že to byl naopak správce daně, kdo měl povinnost určit, z jakého konkrétního zdroje sporné finanční prostředky pocházejí. Této argumentaci však Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepřisvědčil.

[15] Vzhledem k tomu, že výše hotovostních vkladů na bankovní účty nekorespondovala s výší příjmů, které stěžovatelka deklarovala v podaných daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za příslušná zdaňovací období, vznikly správci daně důvodné pochybnosti o povaze těchto vkladů, včetně toho, zda jsou podaná daňová přiznání správná a úplná.

[16] Tyto pochybnosti se stěžovatelka pokoušela v předchozím řízení odstranit tvrzeními vykazujícími zjevnou nekonzistentnost. Při ústním jednání dne 13. 6. 2019 uvedla, že se v případě hotovostních vkladů v roce 2016 jednalo o osobní úspory a v případě vkladů v roce 2017 o prostředky od rodičů ve výši 850 000 Kč a úspory ve výši 50 000 Kč. K výzvě správce daně k prokázání skutečností ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1956660/19/2201-62562-307528, stěžovatelka podáním ze dne 17. 10. 2019 sdělila, že uvedené prostředky zdědila po rodičích, a tedy jsou osvobozeny od daně z příjmů, což dokládala sepsanými závěti obou rodičů. Ke stanovisku správce daně, že uvedené listiny neprokazují, že stěžovatelčini rodiče skutečně zemřeli, ani to, jaký majetek jí byl v případném dědickém řízení odkázán, stěžovatelka v návaznosti na seznámení s výsledky kontrolního zjištění stěžovatelka doložila úmrtní listy rodičů a dokumentaci katastrálního úřadu na Ukrajině. Z úmrtních listů vyplynulo, že stěžovatelčina matka zemřela na Ukrajině dne 25. 8. 2018 (tj. až po posuzovaných zdaňovacích obdobích 2016 a 2017), otec zemřel dne 5. 1. 2017 tamtéž. V případě otce žalovaný konstatoval, že k jeho úmrtí sice došlo již v roce 2017, nicméně předložené důkazy pouze doložily, že rodiče vlastnili v letech 2011 a 2012 na Ukrajině nemovitý majetek. Z ničeho však nevyplývalo, že by tento majetek byl předmětem stěžovatelčina dědictví. V podaném odvolání pak stěžovatelka tvrdila, že hotovostní vklady tvořily její letité úspory pocházející z manželství, ani toto tvrzení však ničím nedoložila. Žalovaný tak ve shodě se správcem daně dospěl k závěru, že stěžovatelka nepředložila žádný důkaz o tom, že hotovostní vklady vložné na její bankovní účty v rozhodném období byly zdaněny, resp. že by se jednalo o příjmy, které

by byly od daně z příjmů osvobozeny, anebo dani nepodléhaly. Uzavřel, že stěžovatelce se nepodařilo odstranit existující pochybnosti správce daně a unést důkazní břemeno. Rovněž krajský soud v napadeném rozsudku potvrdil závěry daňových orgánů, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a že hotovostní vklady na bankovní účty představují ostatní příjmy dle § 10 zákona o daních z příjmů.

[17] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal v postupu daňových orgánů a krajského soudu pochybení. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností řádně vysvětlil, z čeho konkrétně plynou jeho pochybnosti a jaké konkrétní skutečnosti je nutno za účelem jejich odstranění prokázat. Na základě této výzvy bylo aktivováno stěžovatelčino důkazní břemeno stran prokázání povahy sporných příjmů, včetně jejich případného zdanění (resp. toho, že se jedná o příjmy zdanění nepodléhající). Stěžovatelčina námitka neoprávněného rozložení důkazního břemene proto není důvodná. V předchozím řízení stěžovatelka relevantní důkazní prostředky nepředložila, existující pochybnosti nadto ještě více prohloubila opakovanými změnami vlastních tvrzení o povaze a původu sporných finančních prostředků.

[18] Ke stěžovatelčině námitce, že zákonnou povinnost splnila již samotným podáním daňového přiznání, v němž řádně a úplně uvedla veškeré zdanitelné příjmy, Nejvyšší správní soud odkazuje na již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Afs 256/2020-48. V něm vyslovil, že „omezit důkazní povinnost pouze na tvrzení uvedená samotným daňovým subjektem v daňovém přiznání bez dalšího by zcela popíralo smysl správy daní definované v § 1 odst. 2 daňového řádu - tj. stanovit a vybrat daň ve správné, resp. v zákonné výši. Podle § 1 odst. 3 daňového řádu je daňové tvrzení podané daňovým subjektem pouze základem (nikoli tedy jediným zdrojem) pro správné zjištění a stanovení daně. Z uvedeného ustanovení zcela jasně, ve spojení s § 78 odst. 1 a 2, § 92 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že správce daně není omezen pouze na prokazování údajů, které daňový subjekt sám v daňovém přiznání uvede, tím spíše, zjistí-li stran správnosti či úplnosti těchto údajů pochybnosti“.

[19] Oprávněnost požadavku správce daně k prokázání toho, zda finanční prostředky přijaté na bankovní účet daňového subjektu byly zdaněny, popř. nejsou předmětem daně z příjmů nebo jsou od daně z příjmů osvobozeny, Nejvyšší správní soud dovodil také v rozsudku ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 15/2015-38, na který správně odkázal též krajský soud. V něm Nejvyšší správní soud rovněž zodpověděl otázku, že správce daně nenese odpovědnost za identifikaci toho, o jaký konkrétní příjem se v případě prostředků přijatých na bankovní účet jedná. Ke shodným závěrům pak Nejvyšší správní soud ve skutkové obdobné věci dospěl též v již zmiňovaném rozsudku č. j. 8 Afs 69/2007-62.

[20] Krajský soud v napadeném rozsudku stěžovatelce správně přisvědčil, že jako nepodnikající fyzická osoba nebyla povinna vést účetnictví ani žádnou jinou evidenci příjmů. Lze souhlasit také s tím, že s odstupem času může být náročnější konkrétní tvrzení prokázat. Přesto dle Nejvyšší správního soudu tyto skutečnosti nezabývají stěžovatelku povinnosti objasnit a doložit povahu hotovostních vkladů, které jednoznačně vzbuzují pochybnosti o jejich povaze a zdanění. Volba konkrétních důkazních prostředků, které by umožnily prokázání souladu mezi stěžovatelčinými tvrzeními a skutečností, závisela zcela na její úvaze a rozhodnutí. Tvrдила-li stěžovatelka, že se v případě hotovostních vkladů jednalo o její letité úspory, a proto neměly být spojovány s příjmy za posuzovaná zdaňovací období, mohla např. jakýmkoli způsobem doložit skutečnost, že s těmito finančními

pokračování

prostředky disponovala již v minulosti. V projednávané věci však skutkové okolnosti případu (a celková příjmová situace stěžovatelky popsaná v bodě [3]) naopak ukazují, že požadavek na prokázání povahy a zdanění dotčených prostředků nebylo možno považovat za extenzivně pojaté dokazování v daňovém řízení ani za svévoli daňových orgánů týkající se zjišťování soukromých majetkových poměrů stěžovatelky (viz k tomu již citovaný rozsudek č. j. 8 Afs 69/2007-62).

[21] Pokud stěžovatelka pouze stručně namítla, že nebylo vyhověno jejímu návrhu na doplnění dokazování o závěry plynoucí ze šetření vedeného na základě trestního oznámení, Nejvyšší správní soud též pouze stručně uvádí, že k této námitce se krajský soud vyjádřil v bodech 27 a 28 napadeného rozsudku. V nich stěžovatelce náležitě vysvětlil, že návrh na doplnění dokazování výzvou k podání vysvětlení nebyl způsobilý prokázat, že finanční prostředky vložené na bankovní účty v letech 2016 a 2017 představovaly příjmy, které byly zdaněny, anebo které byly od daně osvobozeny, resp. nebyly předmětem daně. Ani tomuto závěru krajského soudu nelze nic vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu